

Wyroby budowlane w świetle nowych przepisów

Dr inż. Jarosław Michałek, Instytut Budownictwa Politechniki Wrocławskiej

1. Wprowadzenie

W dniu 9 marca 2011 r. Parlament Europejski i Rada Europy przyjęły Rozporządzenie nr 305/2011 ustanawiające zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylające dyrektywę Rady 89/106/EWG [1]. Przepisy tego Rozporządzenia wchodzić będą w życie stopniowo. Najwcześniej, bo 20 dni od opublikowania zaczęły już działać w odniesieniu do jednostek do spraw oceny technicznej, organów notyfikujących i jednostek notyfikowanych oraz Stałego Komitetu do spraw Budownictwa. Od 1 lipca 2013 r. obejmą natomiast wszystkich producentów, importerów i dystrybutorów wyrobów budowlanych.

Zgodnie z artykułem 288 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej [2] Rozporządzenia mają zasięg ogólny, są wiążące w całości i bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich. Bezpośrednie stosowanie oznacza przede wszystkim, iż Rozporządzenia są nie tylko wiążące dla państw członkowskich, lecz również wewnątrz państw członkowskich dla wszystkich osób, których mogą dotyczyć. Bezpośrednie obowiązywanie Rozporządzeń oznacza, że nie wymagają one ani żadnych ustaw implementujących, ani aktów pośrednich, przyjmowanych przez parlamenty krajowe lub rządy państw członkowskich. Jakiegokolwiek zmiany Rozporządzeń przez państwa członkowskie są nie tylko zbędne, lecz nawet niedopuszczalne.

Rozporządzenie [1] jest wynikiem prac legislacyjnych poprzedzonych konsultacjami publicznymi prowadzonymi drogą internetową w 2006 roku, w środowiskach producentów i użytkowników wyrobów budowlanych, a także organów administracji publicznej. Przynosi ono szereg zmian w zasadach dotyczących wprowadzania wyrobów budowlanych na rynek oraz ich znakowania, a także w wymaganiach w zakresie akredytacji i nadzoru rynku. W treści artykułu przedstawiono wybrane tematy Rozporządzenia [1].

2. Podstawowe wymagania dotyczące obiektów budowlanych

Zgodnie z Rozporządzeniem nr 305/2011 [1] wyrób budowlany oznacza każdy wyrób lub zestaw wyprodukowany i wprowadzony do obrotu w celu trwałego wbu-

dowania w obiektach budowlanych (budynki i budowle) lub ich częściach, którego właściwości wpływają na właściwości użytkowe obiektów budowlanych w stosunku do podstawowych wymagań dotyczących obiektów budowlanych. Podobnie jak to miało miejsce w Dyrektywie [3], podstawowe wymagania jakie muszą spełniać obiekty budowlane przy normalnej konserwacji, przez gospodarczo uzasadniony okres użytkowania, zostały uszeregowane w następujące grupy zagadnień:

- nośność i stateczność,
- bezpieczeństwo pożarowe,
- higiena, zdrowie i środowisko,
- bezpieczeństwo użytkowania i dostępność obiektów,
- ochrona przed hałasem,
- oszczędność energii i izolacyjność cieplna.
- zrównoważone wykorzystanie zasobów naturalnych.

Nowością w stosunku do Dyrektywy [3] jest wymaganie dotyczące zrównoważonego wykorzystania zasobów naturalnych. Oznacza to, że obiekty budowlane muszą być zaprojektowane, wykonane i rozebrane w taki sposób, aby wykorzystanie zasobów naturalnych było zrównoważone i zapewniało w szczególności:

- recykling obiektów budowlanych oraz wchodzących w ich skład materiałów i części powstałych po rozbiórce,
- trwałość obiektów budowlanych,
- wykorzystanie w obiektach budowlanych przyjaznych środowisku surowców i materiałów wtórnych.

Podstawowe wymagania dotyczące obiektów budowlanych są podstawą opracowania mandatów na opracowanie zharmonizowanych specyfikacji technicznych (normy zharmonizowane i europejskie dokumenty oceny).

3. Deklaracja właściwości użytkowych

Deklaracja właściwości użytkowych wyraża właściwości użytkowe wyrobów budowlanych w odniesieniu do zasadniczych charakterystyk tych wyrobów zgodnie z odpowiednimi zharmonizowanymi specyfikacjami technicznymi. Przez właściwości użytkowe wyrobu budowlanego rozumie się właściwości użytkowe odnoszące się do odpowiednich, zasadniczych charakterystyk, wyrażone jako poziom (wynik oceny jako wartość liczbowa) lub klasa (zakres poziomów ograniczony wartością minimalną i maksymalną) lub podane w sposób

opisowy. Zasadnicze charakterystyki oznaczają natomiast te cechy wyrobu budowlanego, które odnoszą się do podstawowych wymagań dotyczących obiektów budowlanych. Określenie, w stosownych przypadkach, zasadniczych charakterystyk lub wartości progowych dla określonych rodzin wyrobów budowlanych zostało powierzone Komisji Europejskiej. Jeśli Komisja Europejska ustanowiła klasy właściwości użytkowych w odniesieniu do zasadniczych charakterystyk wyrobów budowlanych, europejskie organy normalizacyjne stosują te klasy w normach zharmonizowanych.

Producent przy wprowadzeniu wyrobów budowlanych do obrotu (udostępnienie po raz pierwszy wyrobu budowlanego na rynku unijnym) jest zobowiązany sporządzić deklarację właściwości użytkowych, jeśli wyroby są objęte normą zharmonizowaną lub dla których wydano europejską ocenę techniczną (odpowiednik dotychczasowej europejskiej aprobaty technicznej). Wydając taką deklarację producent przyjmuje na siebie odpowiedzialność za zgodność wyrobu budowlanego z zadeklarowanymi w ten sposób właściwościami użytkowymi. Wzór deklaracji właściwości użytkowych stanowi załącznik III do Rozporządzenia [1].

Dla każdego udostępnionego na rynku wyrobu (bądź partii tego samego wyrobu dostarczonej jednemu użytkownikowi) producent jest zobowiązany dostarczyć kopię deklaracji właściwości użytkowych w formie papierowej (na żądanie odbiorcy) albo przesłać ją drogą elektroniczną. W drodze odstępstwa kopia deklaracji właściwości użytkowych może zostać udostępniona na stronie internetowej, zgodnie z warunkami, których ustalenie zostało przekazane Komisji Europejskiej. Jest to kolejna zmiana w stosunku do dotychczas obowiązujących przepisów [4], zgodnie z którymi deklaracja zgodności była przechowywana przez producenta i przedkładana jedynie na żądanie właściwych organów kontroli. Deklaracja właściwości użytkowych powinna być sporządzana w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym wyrób jest udostępniony. Zgodnie z Rozporządzeniem [1] przez udostępnienie wyrobu na rynku rozumie się każde dostarczenie wyrobu budowlanego w celu jego dystrybucji lub zastosowania na rynku unijnym, w ramach działalności handlowej, odpłatnie lub nieodpłatnie.

Podstawą do sporządzenia deklaracji właściwości użytkowych jest dokumentacja techniczna, która powinna opisywać wszystkie istotne elementy związane z wymaganym systemem oceny i weryfikacji stałości właściwości użytkowych wyrobu. Dokumentację techniczną wyrobu sporządza producent. Dokumentację techniczną, wraz z deklaracją właściwości użytkowych, producent powinien przechowywać przez okres 10 lat od momentu wprowadzenia wyrobu budowlanego do obrotu. Co najmniej taki sam okres dostępności deklaracji obowiązuje producentów, którzy umieścili ją na stronie internetowej. Ewentualna zmiana tego okresu, po uwzględnieniu oczekiwanej długości życia wyrobu lub jego roli

w obiekcie budowlanym, pozostaje w gestii Komisji Europejskiej.

W trzech sytuacjach producent może odstąpić od sporządzenia deklaracji właściwości użytkowych przy wprowadzeniu do obrotu wyrobu budowlanego objętego normą zharmonizowaną. Dotyczy to sytuacji, gdy:

- wyrób budowlany produkowany jest jednostkowo lub na specjalne zamówienie w nieseryjnym procesie produkcyjnym do wbudowania w jednym określonym obiekcie budowlanym, przez producenta, który ponosi odpowiedzialność za bezpieczne wbudowanie wyrobu (Komisja Europejska w porozumieniu ze Stałym Komitetem ds. Budownictwa powinna ustalić ramy interpretacyjne definicji „nieseryjnego procesu produkcyjnego”),
- wyrób budowlany produkowany jest na terenie budowy w celu wbudowania go w dany obiekt budowlany,
- wyrób budowlany produkowany jest w sposób tradycyjny i w procesie nieprzemysłowym w celu renowacji zabytków.

4. Systemy oceny i weryfikacji stałości właściwości użytkowych

W zharmonizowanych specyfikacjach technicznych, podobnie jak dotychczas, określony jest system oceny i weryfikacji stałości właściwości użytkowych wyrobu budowlanego. Rozporządzenie [1] ograniczyło liczbę systemów z 6 do 5 poprzez wyeliminowanie dotychczasowego systemu 2. Uproszczeniu uległ także system 1+ poprzez usunięcie sondażowych badań prowadzonych bądź to na wyrobie już wprowadzonym na rynek, bądź też na placu budowy. W ocenie i weryfikacji stałości właściwości użytkowych prócz producenta, w zależności od stosowanego systemu oceny biorą udział jednostki certyfikujące wyroby, jednostki certyfikujące zakładową kontrolę produkcji oraz laboratoria badawcze. Zadania dla każdej ze stron biorących udział w ocenie wyrobu pokazane zostały w tabeli 1.

Aby uniknąć zbędnych badań wyrobów budowlanych, których właściwości użytkowe zostały wystarczająco potwierdzone stałymi wynikami badań lub innymi dostępnymi danymi, producent przy określaniu typu wyrobu może zastąpić badanie typu lub obliczenie typu odpowiednią dokumentacją techniczną. Dodatkowo, aby uniknąć powielania już zrealizowanych badań dla tego samego typu wyrobu, ale produkowanego przez innego producenta, możliwe jest wykorzystanie tych wyników badań przy deklarowaniu własności użytkowych własnego wyrobu. Wykorzystanie wyników badań jest możliwe tylko po otrzymaniu zgody ze strony tego producenta, który pozostaje odpowiedzialny za dokładność, wiarygodność i stałość udostępnionych wyników badań. Producent wykorzystujący wyniki badań musi sporządzić odpowiednią dokumentację techniczną. Jeżeli wyrób budowlany wprowadzany przy zastosowaniu powyższych uproszczeń podlega

Tabela 1. Zadania wynikające z zastosowanego systemu oceny i weryfikacji stałości właściwości użytkowych

Zadania producenta	Zadania jednostki strony trzeciej
System 1+	
Producent przeprowadza: – zakładową kontrolę produkcji, – uzupełniające badania próbek pobranych w zakładzie produkcyjnym zgodnie z ustalonym planem badania	Notyfikowana jednostka certyfikująca wyrób wydaje certyfikat stałości właściwości użytkowych wyrobu na podstawie: – ustalenia typu wyrobu na podstawie badań typu (w tym pobierania próbek), obliczeń typu, tabelarycznych wartości lub opisowej dokumentacji wyrobu, – wstępnej inspekcji zakładu produkcyjnego i zakładowej kontroli produkcji, – stałego nadzoru, oceny i ewaluacji zakładowej kontroli produkcji, – kontrolnego badania próbek pobranych przed wprowadzeniem wyrobu do obrotu
System 1	
Producent przeprowadza: – zakładową kontrolę produkcji, – uzupełniające badania próbek pobranych w zakładzie produkcyjnym zgodnie z ustalonym planem badania	Notyfikowana jednostka certyfikująca wyrób wydaje certyfikat stałości właściwości użytkowych wyrobu na podstawie: – ustalenia typu wyrobu na podstawie badań typu (w tym pobierania próbek), obliczeń typu, tabelarycznych wartości lub opisowej dokumentacji wyrobu, – wstępnej inspekcji zakładu produkcyjnego i zakładowej kontroli produkcji, – stałego nadzoru, oceny i ewaluacji zakładowej kontroli produkcji
System 2+	
Producent przeprowadza: – ustalenia typu wyrobu na podstawie badań typu (w tym pobierania próbek), obliczeń typu, tabelarycznych wartości lub opisowej dokumentacji wyrobu, – zakładową kontrolę produkcji, – badania próbek pobranych w zakładzie produkcyjnym zgodnie z ustalonym planem badania	Notyfikowana jednostka certyfikująca kontrolę produkcji wydaje certyfikat zgodności zakładowej kontroli produkcji na podstawie: – wstępnej inspekcji zakładu produkcyjnego i zakładowej kontroli produkcji, – stałego nadzoru, oceny i ewaluacji zakładowej kontroli produkcji
System 3	
Producent przeprowadza: – zakładową kontrolę produkcji	Notyfikowane laboratorium badawcze dokonuje: – ustalenia typu wyrobu na podstawie badań typu (w oparciu o próbki pobrane do badań przez producenta), obliczeń typu, tabelarycznych wartości lub opisowej dokumentacji wyrobu
System 4	
Producent przeprowadza: – ustalenia typu wyrobu na podstawie badań typu, obliczeń typu, tabelarycznych wartości lub opisowej dokumentacji wyrobu, – zakładową kontrolę produkcji	Brak zadań

pod system 1+ lub 1 oceny i weryfikacji stałości właściwości użytkowych, to weryfikację odpowiedniej dokumentacji technicznej dokonuje notyfikowana jednostka certyfikująca wyrób.

W celu dalszego zmniejszenia kosztów wprowadzania wyrobów budowlanych do obrotu, Rozporządzenie [1] w odniesieniu do systemów oceny i weryfikacji stałości właściwości użytkowych podchodzi ulgowo do tzw. mikroprzedsiębiorstw. Mikroprzedsiębiorstwo definiuje się jako przedsiębiorstwo zatrudniające mniej niż 10 pracowników, którego roczny obrót i/lub całkowity bilans roczny nie przekracza 2 milionów euro [5].

Mikroprzedsiębiorstwa produkujące wyroby budowlane objęte normą zharmonizowaną oraz systemami 3 i 4 mogą zastąpić określenie typu wyrobu na podstawie badania typu przez zastosowanie metod różniących się od metod określonych w normie zharmonizowanej. Ponadto producenci ci mogą również traktować wyroby budowlane, do których ma zastosowanie sys-

tem 3 zgodnie z przepisami dotyczącymi systemu 4. Rodzi się tu jednak obawa, że zapis ten może przełożyć się bezpośrednio na zmniejszenie bezpieczeństwa wyrobu budowlanego. Poza tym, jeśli wyrób może spełniać tylko wymagania systemu 4 i jest właściwy jakościowo, to po co ma zastosowanie wobec tych wyrobów system 3.

Gdy producent stosuje wymienione uproszczenia musi wykazać zgodność wyrobu budowanego z mającymi zastosowanie wymaganiami za pomocą specjalnej dokumentacji technicznej oraz musi wykazać równoważność zastosowanych procedur z procedurami ustalonymi w normie zharmonizowanej. Dodatkowo, przedsiębiorstwo chcąc stosować procedury uproszczone, powinno wykazać, że może zostać uznane za mikroprzedsiębiorstwo. W tym miejscu pojawiają się kolejne pytania, czy organy nadzoru rynku będą upoważnione do kontroli, czy dany producent jest mikroprzedsiębiorstwem i stosuje zasady uproszczo-

ne zgodnie z prawem. Jak postępować w przypadku, gdy przedsiębiorstwo w ciągu roku zatrudni ponad 10 pracowników albo przekroczy obrót 2 milionów euro i przestanie być mikroprzedsiębiorstwem w myśl definicji zaleceń [5]?

Uproszczenia w procedurach oceny właściwości użytkowych dotyczą także wyrobów budowlanych, które są produkowane jednostkowo lub na zamówienie w nieseryjnym procesie produkcyjnym, w odpowiedzi na specjalne zlecenie oraz wbudowywane w jednym określonym obiekcie budowlanym. Dla tego typu wyrobów budowlanych część mającego zastosowanie systemu oceny i weryfikacji stałości właściwości użytkowych może zostać zastąpiona przez producenta specjalną dokumentacją techniczną wykazującą zgodność wyrobu z mającymi zastosowanie wymaganiami oraz równoważność zastosowanych procedur z procedurami ustalonymi w normach zharmonizowanych. Jeżeli wyrób budowlany wprowadzany przy zastosowaniu powyższych uproszczeń podlega systemowi 1+ lub 1 oceny i weryfikacji stałości właściwości użytkowych, to weryfikację specjalnej dokumentacji technicznej dokonuje notyfikowana jednostka certyfikująca wyrób.

Podsumowując trzeba stwierdzić, że wszystkie procedury uproszczone przewidziane Rozporządzeniem [1] do oceny właściwości użytkowych wyrobów budowlanych mają zastosowanie tylko wobec producentów wyrobów budowlanych, czyli osób fizycznych bądź prawnych, które produkują wyrób budowlany lub które zlecają zaprojektowanie lub wyprodukowanie wyrobu i wprowadzają go do obrotu pod własną nazwą lub znakiem firmowym [1].

5. Oznakowanie CE

Na wyrobach budowlanych (przed wprowadzeniem ich do obrotu), dla których producent sporządził deklarację właściwości użytkowych, należy umieścić oznakowanie CE. Oznakowanie CE stanowi jedyne oznakowanie stwierdzające zgodność wyrobu budowlanego z deklarowanymi właściwościami użytkowymi, w odniesieniu do jego zasadniczych charakterystyk objętych zharmonizowanymi specyfikacjami technicznymi. Umieszczając oznakowanie CE producent wskazuje, że przyjmuje na siebie odpowiedzialność za zgodność wyrobu budowlanego z deklarowanymi właściwościami użytkowymi oraz za jego zgodność ze wszystkimi obowiązującymi wymaganiami określonymi w Rozporządzeniu [1].

Na wyrobie budowlanym można stosować również inne oznaczenia, o ile pomagają one zwiększyć ochronę użytkowników i nie wpływają niekorzystnie na rozpoznawalność i czytelność oznakowania CE. Zakazuje się natomiast umieszczania na wyrobie budowlanym oznakowań, znaków i napisów, które mogą wprowadzić w błąd osoby trzecie z uwagi na skojarzenie z oznako-

waniem CE, podobieństwo formy do oznakowania CE, albo z obu tych względów.

Oznakowaniu CE powinny towarzyszyć następujące dodatkowe informacje:

- dwie ostatnie cyfry roku, w którym zostało ono po raz pierwszy umieszczone,
- nazwa i adres siedziby producenta lub znak go identyfikujący,
- niepowtarzalny kod identyfikacyjny typu wyrobu,
- numer referencyjny deklaracji właściwości użytkowych,
- poziom lub klasa zadeklarowanych właściwości użytkowych,
- odniesienie do zastosowanej zharmonizowanej specyfikacji technicznej,
- numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej, jeżeli taka brała udział w systemie oceny i weryfikacji stałości właściwości użytkowych wyrobu,
- zamierzone zastosowanie wyrobu określone w zastosowanej zharmonizowanej specyfikacji technicznej.

Umieszczone na wyrobie nazwa oraz adres producenta muszą wskazywać konkretny punkt, w którym można skontaktować się z producentem. Rozporządzenie [1] zobowiązuje producentów do ścisłej identyfikowalności swoich wyrobów poprzez umieszczenie na nich numeru typu, partii lub serii bądź też innej informacji służącej temu celowi. Producenci zobowiązani są podczas udostępniania wyrobu budowlanego dostarczyć odpowiednie instrukcje obsługi i informacje na temat bezpieczeństwa stosowania wyrobu w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym wyrób jest udostępniony.

Oznakowanie CE wraz z informacją omówioną powyżej należy umieścić w sposób widoczny, czytelny, niedający się usunąć, bezpośrednio na wyrobie albo na etykiecie przymocowanej do niego. Jeżeli takie oznakowanie nie jest technicznie możliwe, oznakowanie umieszcza się na opakowaniu jednostkowym lub zbiorczym wyrobu budowlanego albo na dokumentach handlowych towarzyszących temu wyrobowi.

6. Przepisy przejściowe

Jak w prawie każdym akcie prawnym, tak i w Rozporządzeniu [1] przewidziano przepisy przejściowe mające za zadanie łagodne wdrożenie nowych wymagań. Przewiduje się, że:

- wyroby budowlane wprowadzone do obrotu zgodnie z Dyrektywą [3] przez dniem 1 lipca 2013 r. uznaje się za zgodne z Rozporządzeniem [1],
- producenci mogą wystawić deklarację właściwości użytkowych na podstawie certyfikatu zgodności lub deklaracji zgodności wydanych przed dniem 1 lipca 2013 r. zgodnie z Dyrektywą [3],
- wytyczne do europejskich aprobat technicznych, opublikowane przed dniem 1 lipca 2013 r. mogą być stosowane jako europejskie dokumenty oceny,

– producenci i importerzy mogą wykorzystywać europejskie aprobaty techniczne wydane przed dniem 1 lipca 2013 r. jako europejskie oceny techniczne do końca okresu ważności tych aprobat.

7. Podsumowanie

Tradycyjnie, jak podczas każdej zmiany, proces dostosowywania przepisów do wymagań Rozporządzenia [1] przez podmioty gospodarcze (producent, importer, dystrybutor lub upoważniony przedstawiciel) nie będzie łatwy. Wzmoczona praca z tytułu wprowadzenia Rozporządzenia [1] czeka przede wszystkim ustawodawców, którzy muszą zmodyfikować krajowe przepisy dotyczące wyrobów budowlanych, tak aby służyły one stosowaniu Rozporządzenia [1]. Dotyczy to także jednostek do spraw oceny technicznej, organów notyfikujących i jednostek notyfikowanych. Spodziewać się należy, że wprowadzenie nowych przepisów spowoduje powstanie licznych pytań i wątpliwości. W związku z tym wydaje się niezbędnym przeprowadzenie szerokiej akcji informacyjnej wśród zainteresowanych stron. Do propagowania wiedzy na temat Rozporządzenia [1] powinny włączyć się Izby Inżynierów Budownictwa, a także inne organizacje o profilu budowlanym, np. Polski Zwią-

zek Inżynierów i Techników Budownictwa. Szczególnie jest to istotne dla rynku wyrobów budowlanych w Polsce, gdzie wiele firm jeszcze „uczy się zasad i przepisów”, które za chwilę ulegną zmianie. Wbrew pozorom do chwili wejścia w życie wszystkich zapisów Rozporządzenia [1] czasu jest coraz mniej.

BIBLIOGRAFIA

- [1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 z 9 marca 2011 r. ustanawiające zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylające dyrektywę Rady 89/106/EEG (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej z 4 kwietnia 2011 r. Nr L 88)
- [2] Wersje skonsolidowane Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej z 30 marca 2010 r. Nr C 83)
- [3] Dyrektywa Rady nr 89/106/EEG z 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych (Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich z 11 lutego 1989 r. Nr L 40)
- [4] Rozporządzenie ministra infrastruktury z 11 sierpnia 2004 r. w sprawie systemów oceny zgodności, wymagań, jakie powinny spełniać notyfikowane jednostki uczestniczące w ocenie zgodności oraz sposobu oznaczania wyrobów budowlanych oznakowaniem CE (Dziennik Ustaw z 7 września 2004 r. Nr 195, poz. 2011)
- [5] Zalecenie Komisji 2003/361/WE z 6 maja 2003 r. dotyczące definicji małych i średnich przedsiębiorstw (Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich z 20 maja 2003 r. Nr L 124)

Z dniem 1 lipca 2013 r. obowiązująca dyrektywa 89/106/EEG ustalająca europejski system wprowadzania wyrobów budowlanych na rynek (Construction Products Directive) zostanie zastąpiona przez stosowane bezpośrednio Rozporządzenie UE Nr 305/2011 opublikowane 4 kwietnia 2011 r. w Dz.U.U.E (Construction Products Regulation) co oznacza, że podmioty gospodarcze funkcjonujące w branży budowlanej w całej Unii Europejskiej będą musiały, po ponad dwuletnim okresie przygotowań, stanąć przed koniecznością spełnienia nowych wymagań. Obowiązki wynikające z rozporządzenia CPR będą dotyczyły wyrobów objętych zharmonizowanymi specyfikacjami technicznymi.

Deklaracja właściwości użytkowych – dokument wymagany przy wprowadzaniu na rynek i udostępnianiu wyrobu budowlanego objętego normą zharmonizowaną lub wydaną dla niego Europejską Oceną Techniczną

Najważniejszym obowiązkiem producenta takiego wyrobu wprowadzanego na rynek jest sporządzenie deklaracji właściwości użytkowych wyrobu budowlanego oraz umieszczenie na tym wyrobie oznakowania CE. Kopia takiej deklaracji ma być przekazywana

razem z wyrobem w formie elektronicznej lub papierowej (na żądanie). Wyrobowi mają też towarzyszyć instrukcje stosowania i informacje dotyczące bezpieczeństwa.

Deklarację sporządza się raz dla konkretnego typu wyrobu budowlanego, bez konieczności ponownego opracowywania dokumentu przy każdym kolejnym udostępnieniu. Obowiązek sporządzenia i dostarczenia deklaracji właściwości użytkowych oraz znakowania CE zgodnie z CPR spoczywa od 1 lipca także na producentach wyrobów budowlanych chcących sprzedawać (udostępniać) po tej dacie wyroby wprowadzone na rynek wcześniej (ze znakiem CE). Rozporządzenie nie wymaga od nich ponownego wprowadzenia wyrobu na rynek, czyli m.in. przeprowadzenia procesu oceny i weryfikacji stałości właściwości użytkowych – mogą oni także wykorzystać posiadaną uprzednio dokumentację, czyli np. certyfikat lub deklarację zgodności. Europejskie aprobaty techniczne wydane przed 1 lipca mogą być wykorzystywane jako EOT do końca ich ważności.

Z obowiązku sporządzenia nowej deklaracji zwolnione będą jedynie wyroby znajdujące się w dniu 1 lipca u dystrybutora (sprzedawcy).